

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Marie Žižkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce **MUDr. J. S.**, zastoupen JUDr. Romanem Haisem, advokátem v Brně, tř. kpt. Jaroše 5, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví**, Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 12. 1999, č. j. 42157/99,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 150 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou včasně podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Brno – venkov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 10. 1999, č. j. Zdr. 164/9/93, 7370/99, kterým se podle § 12 odst. 2 a § 13 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízení, ve znění zákona č. 161/1993 Sb., zrušuje registrace žalobce k poskytování zdravotní péče v nestátním zdravotnickém zařízení. Žalobce se zároveň domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce rovněž podal návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí.

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného sice potvrzuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak vychází z jiného právního názoru a je založeno na jiném ustanovení zákona č. 160/1992 Sb., než z něhož vycházel správní orgán I. stupně při rozhodování o zrušení registrace. Dle tvrzení žalobce vycházel správní orgán I. stupně z ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. a o zrušení registrace rozhodl z toho důvodu, že u žalobce došlo ke ztrátě bezúhonnosti. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil, avšak podle žalobce se zcela jiným odůvodněním, jež se zakládá na skutečnosti, že žalobce pozbyl osvědčení České lékařské komory (dále „ČLK“) k výkonu soukromé a samostatné lékařské praxe (dále jen „osvědčení“), čímž byly splněny předpoklady ke zrušení registrace podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb.

Ve své další námitce označuje žalobce rozhodnutí žalovaného za nesprávné, a to z důvodu chybného tvrzení žalovaného, že žalobce pozbyl osvědčení ke dni 10. 1. 1998, a to údajně pro ztrátu bezúhonnosti. Žalobce poukazuje na skutečnost, že nemohl pozbýt osvědčení pro ztrátu bezúhonnosti k 10. 1. 1998, neboť k tomuto datu nebyl pravomocně odsouzen. Žalovaný se podle žalobce dopustil porušení principu presumpce neviny, tím, že ve svém rozhodnutí vycházel z nezákonných rozhodnutí ČLK. Žalobce dále uvádí, že rozhodnutím ČLK došlo pouze k pozastavení platnosti osvědčení, nikoliv k jeho pozbytí.

Žalobce v žalobě dále odkazuje na usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 7 To 229/99, ze dne 30. 9. 1999, kterým se mj. zrušuje výrok rozsudku Okresního soudu Brno – venkov v té části, v níž byl žalobci uložen trest zákazu činnosti. Žalobce poukazuje na odůvodnění usnesení, v němž se soud vyjadřuje k důsledkům, které by pro profesní existenci žalobce vyvstaly uložením tohoto druhu trestu.

Poslední námitka žalobce směřuje na vady v řízení vedeném žalovaným. Žalobce tvrdí, že žalovaný i správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád) tím, že žalobci upřel možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům, způsobu jejich zjištění i případně navrhnout jejich doplnění. Poukazuje i na nedostatek výroku rozhodnutí žalovaného, v němž v rozporu s § 47 správního řádu není uvedeno ustanovení právního předpisu, podle nějž žalovaný rozhodnul, přičemž před výrokem rozhodnutí je citováno pouze chybné ustanovení správního řádu, a to § 59 odst. 3.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně pro vady řízení a nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V polemice s žalobcem tvrzenou nezákonností rozhodnutí ČLK o pozbytí osvědčení, o něž se napadené rozhodnutí opírá, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že neshledává zkrácení práv žalobce v důsledku vydání napadeného rozhodnutí. Nesdílí názor žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro porušení § 33 odst. 2 a § 47 odst. 2 správního řádu.

K námitce žalobce týkající se nemožnosti pozbytí osvědčení ČLK ke dni 10. 1. 1998 žalovaný poukazuje na skutečnost, že svým rozhodnutím ze dne 8. 6. 1998 , č. j. 14 176,

PRO-044-S-24. 4. 98 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 4. 1998, č. j. 2976/98 Zdr. a věc vrátil k novému projednání z toho důvodu, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z nezákonného důvodu pro zrušení registrace, když za podklad svého rozhodnutí položil skutečnost pozastavení platnosti osvědčení žalobce k výkonu lékařské praxe. Představenstvo ČLK však na 8. sjezdu delegátů konajícím se v listopadu 1998 prohlásilo pozastavené licence za licence odňaté, a to zpětně. Pozbytí osvědčení ČLK zakládá podle žalovaného další důvod pro zrušení registrace, a to pro postup podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. Žalovaný dospívá k závěru, že pokud žalobce shledal rozhodnutí ČLK nezákonným, měl možnost domáhat se v samostatném řízení soudního přezkumu rozhodnutí ČLK o odejmutí osvědčení ČLK v souladu s tzv. Licenčním řádem a žalovanou měla být ČLK.

K žalobcem tvrzenému porušení zásady presumpce neviny žalovaný uvádí, že vycházeje ze sdělení Okresního sdružení lékařů ČLK Brno-venkov ze dne 4. 10. 1999, ve kterém je zejména poukazováno na zánik jedné z obecných podmínek registrace, tj. ztrátě bezúhonnosti, považuje za zřejmé, že žalobce pozbyl na základě rozhodnutí ČLK osvědčení ke dni 10. 1. 1998. Z těchto závěrů žalovaný vycházel v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které doplnil právě o konstatování faktu, že zde byl kromě důvodu ztráty bezúhonnosti naplněn i další důvod pro vydání rozhodnutí o zrušení registrace vedle skutečnosti ztráty bezúhonnosti žalobce, a to pozbytí osvědčení.

K námitce žalovaného, že došlo k porušení § 33 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvádí, že žalobce se spisem seznámil dne 8. 7. 1998 a v průběhu celého řízení byl průběžně informován o svých právech účastníka řízení. K nesprávnému uvedení právního předpisu ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný konstatuje, že došlo administrativní chybě, která byla opravena sdělením č. j. 406 35/00, PRO/136/1353/00 ze dne 16. 10. 2000.

Městský soud v Praze usnesením č. j. 38 Ca 53/200 - 17 ze dne 31. 3. 2000 postoupil věc z důvodu vlastní věcné nepříslušnosti Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud usnesením č. j. 6 A 39/2000 - 28 ze dne 8. 9. 2000 zamítl návrh na odklad vykonatelnosti. Věc nebyla u Vrchního soudu v Praze do 31. 12. 2002 skončena, proto ji v souladu s § 130 odst. 1 a § 132 zákona č. 150/202 Sb., soudního řádu správního, převzal k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvého soudního řádu správního Nejvyšší správní soud.

Ze správního spisu soud zjistil následující: dne 22. 9. 1993 vydal Okresní úřad Brno - venkov v souladu s § 8 zákona č. 160/1992 Sb. rozhodnutí o registraci, jímž žalobci založil oprávnění k provozování nestátního zdravotnického zařízení. V únoru 1998 zahájil Okresní úřad správní řízení ve věci zrušení rozhodnutí o registraci a dne 9. 4. 1998 vydal podle § 12 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb. rozhodnutí o zrušení registrace žalobce jako provozovatele nestátního zdravotnického zařízení.

Při svém rozhodování vycházel správní orgán I. stupně zejména ze sdělení představenstva ČLK ze dne 28. 1. 1998, které obsahovalo oznámení o skutečnosti, že ČLK ke dni 10. 1. 1998 z důvodu zahájení trestního řízení proti žalobci pozastavila podle Licenčního řádu ČLK platnost osvědčení žalobce k výkonu lékařské praxe (rozhodnutí o pozastavení platnosti osvědčení bylo potvrzeno rozhodnutím revizní komise ČLK ze dne

13. 3. 1998). Tím podle orgánu I. stupně došlo k naplnění skutkové podstaty upravené § 12 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb., tedy ke změně dokladu, který je nezbytnou součástí žádosti o registraci, a byly tak naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zrušení registrace.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 1998, č. j. 14 176, PRO-044-S-24. 4. 98, rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení registrace zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla skutečnost, že postup ČLK neměl podklad v zákoně, nýbrž vycházel pouze z ustanovení tzv. Licenčního řádu, který není právním předpisem, ale pouze vnitřním stavovským předpisem. Tento předpis žalovaný shledal v jeho § 7 odst. 3 písm. a) v rozporu se zákonem, neboť pozastavení licence umožňuje již tehdy, kdy je proti držiteli osvědčení trestní řízení zahájeno. Oproti tomu podle § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. se na oprávněného k provozování nestátního zdravotnického zařízení hledí jako na bezúhonného až do vydání pravomocného odsuzujícího rozhodnutí pro zde vymezené trestné činy. Správní orgán I. stupně nemůže při svém rozhodování vycházet z rozhodnutí ČLK, která je nezákonné, a při rozhodování o zrušení registrace musí brát v potaz pouze takové důvody pro její zrušení, které jsou zákonem předvídány.

Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 8. 7. 1998 správní řízení podle § 29 odst. 1 správního řádu z důvodu vedeného trestního řízení přerušil. Dne 15. 4. 1999 byl žalobce rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov, č. j. 1 T 145/97-106, odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. c) trestního zákona. Trestného činu se žalobce dopustil tím, že dne 7. 7. 1997 ošetřoval jako praktický lékař pro dospělé ve své ordinaci pacienty přesto, že byl pod vlivem alkoholu, tedy vykonával zaměstnání, při kterém by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí, ve stavu vylučujícím způsobilost, jenž se přivodil vlivem návykové látky. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku, a dále mu bylo uloženo ochranné protialkoholní a protitoxikomanické léčení v ambulantní formě. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 1999, sp. zn. 7 To 229/99, byl zrušen citovaný rozsudek Okresního soudu Brno - venkov ve výroku o trestu zákazu činnosti a ve výroku o ochranném opatření.

Dne 14. 10. 1999 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o zrušení registrace, č. j. 7370/99, podle ustanovení § 12 odst. 2 a § 13 odst. 3 zákona č. 160/2002 Sb. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce jako provozovatel nestátního zdravotnického zařízení ztratil ve smyslu § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. bezúhonnost. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Věcně se ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně, avšak dále doplnil odůvodnění. Uvedl, že ze strany správního orgánu I. stupně došlo k opomenutí skutečnosti, o níž byl informován sdělením představenstva ČLK ze dne 4. 10. 1999, a to, že žalobce pozbyl osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe již k 10. 1. 1998.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K důkazům listinou (osvědčením vydaným ČLK dne 16. 3. 2002 a usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 10. 1. 2001, č. j. 1 T 145/97 - 139), které žalobce navrhnul a které byly během ústního jednání provedeny přečtením jejich obsahu, soud připomíná, že při svém rozhodování vychází v souladu s § 75 odst. 1 soudního řádu správního ze skutkového i právního stavu ke dni, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nové důkazy tak nemohou mít vliv na posouzení věci, neboť svědčí o skutečnostech, které nastaly až v době po vydání napadeného rozhodnutí, a námitku nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu na nich nelze založit. Skutečnost, že žalobce je již od 16. 3. 2002 opět držitelem osvědčení ČLK a výše citovaným usnesením bylo vysloveno jeho osvědčení ve zkušební době podmíněného odsouzení, v důsledku čehož se na něj nadále hledí, jako by nebyl odsouzen, má nepochybně positivní vliv na možnost žalobce znovu získat registraci, nicméně soud z těchto skutečností nemůže při svém rozhodování vycházet.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 10. 1999, jímž se zrušuje žalobcova registrace k provozování nestátního zdravotnického zařízení, spočívá na závěru, že žalobce z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s poskytováním zdravotní péče nadále nesplňuje jednu z obecných podmínek pro udělení registrace, totiž podmínku bezúhonnosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se opírá o ustanovení § 12 odst. 2, § 13 odst. 3 a § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. K tomuto soud poznamenává, že je zde nadbytečně citováno ustanovení § 13 odst. 3, které na řešenou věc nedopadá, nicméně tato vada není takové povahy, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. mj. míří na porušování podmínek nebo povinností vyplývajících z rozhodnutí o registraci. Takovým porušení může být např. poskytování zdravotní péče jiného druhu, než je uvedeno v rozhodnutí o registraci.

Napadené rozhodnutí ve výrokové části s odkazem na § 59 odst. 3 (sdělením ze dne 16. 10. 2000 opraveno na § 59 odst. 2) správního řádu zamítá odvolání žalobce a potvrzuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvádí, že se „věcně ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně“, a dále doplňuje, že žalovaný pozbyl rozhodnutím ČLK ze dne 10. 1. 1998 osvědčení. Žalobce z tohoto doplnění odůvodnění vyvozuje, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze stejných důvodů jako rozhodnutí orgánu I. stupně, nýbrž ze skutečnosti, že rozhodnutím ČLK došlo k odnětí osvědčení a toto zjištění pokládá za základ svého rozhodnutí, kterým potvrzuje rozhodnutí o zrušení registrace.

Soud připouští, že neobratné vyjádření žalovaného v odůvodnění rozhodnutí vnáší na první pohled jistou nejasnost do jeho rozhodnutí, nicméně při jeho komplexním posouzení je zřejmé, že žalovaný zamýšlel pouze konstatovat vedle důvodu, z něhož vycházel správní orgán I. stupně při rozhodování o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení, a to ztráty bezúhonnosti žalobce v důsledku pravomocného trestního rozhodnutí, navíc i existenci důvodu dalšího, za který považuje pozbytí osvědčení ČLK. Rozhodnutí žalovaného se opírá o věcné i právní ztotožnění se s východisky pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Skutečnost, že žalovaný pouze

připojil k odůvodnění doplňující poznámku, potvrdil i pověřený pracovník žalovaného při ústním jednání před soudem.

Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením žalobce v tom smyslu, že rozhodnutí odvolacího orgánu, které by potvrzovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale vycházelo ze zcela odlišných důvodů, by bylo rozhodnutím, které by bylo nepřezkoumatelné. O takový případ se však v rozhodované věci nejedná. Soud v napadeném rozhodnutí shledává vady, které vedou ke snížení jeho kvality, nicméně tyto vady nenabývají takové intenzity, aby byly s to vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud dále dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného trpí nedostatkem spočívajícím v neuspokojivém vypořádání se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jestli že se žalovaný omezil pouze na konstatování, že námitky odvolatele považuje za právně neúčinné, v tomto případě, s ohledem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, námitky žalobce uvedené v odvolání a skutečnost, že zde správní orgán vycházel z rozhodnutí soudu v trestním řízení jako žalobcem nezpochybňovaného podkladu pro své rozhodnutí, se však nejedná o takovou vadu řízení, která by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí podle § 78 soudního řádu správního.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za nedůvodné, mylné nebo popřené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Důvody, pro které žalovaný považoval námitky žalobce za bezpředmětné, vyplývají z odůvodnění rozhodnutí, z něhož je zřejmým, že se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, tedy vycházel ze ztráty bezúhonnosti žalobce. Úspornost vypořádání se s námitkami žalobce žalovaný odůvodnil tím, že kromě tohoto prvního důvodu by zde pro rozhodnutí o zrušení registrace byl dán i důvod další, který ve svém rozhodnutí dále specifikuje. Rovněž skutečnosti samotné, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel, jsou evidentní z úvodní části rozhodnutí, ve které jsou rekapitulovány nejvýznamnější body skutkového příběhu.

Za lichou považuje soud námitku žalobce, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení zásady presumpce neviny. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný vycházel z pravomocného rozhodnutí, kterým byl žalobce pro trestný čin dle § 201 písm. c) trestního zákona odsouzen. Bezúhonnost žadatele o registraci nestátního zdravotního zařízení je jednou ze základních podmínek pro její vydání a rovněž její zachování je předpokladem proto, aby registrace nebyla jejímu držiteli zrušena.

Samotný fakt, že držitel registrace byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin či pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s poskytování zdravotní péče, je důvodem ke zrušení registrace. Mezi žalobcem a žalovaným nebyl spor, že k takovému odsouzení žalobce došlo. Správní orgán při svém rozhodování o zrušení registrace nemůže zohledňovat důsledky, které toto rozhodnutí vyvolá pro další profesní aktivity držitele registrace, a je tedy neúčinná námitka žalobce, že správní orgán měl zohlednit závěry

trestního soudu, z nichž tento vycházel ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 1999, sp. zn. 7 To 229/99, kterým se mění výrok týkající se uloženého trestu. Správní orgán zde nemá prostor pro úvahu, zda registraci zruší či ne.

Z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních vyplývá, že správní orgán při změně údajů obsažených v rozhodnutí o registraci nebo dokladů, které je povinen provozovatel zařízení připojit k žádosti o registraci, rozhodne o změně, případně zrušení registrace. Ve spojení s § 9 citovaného zákona je zřejmé, že správní orgán je povinen rozhodnout o zrušení registrace, a to toho důvodu, že bezúhonnost provozovatele zařízení je takovou obecnou podmínkou pro jeho provozování, při jejímž pozbytí jsou bez dalšího naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zrušení registrace. V této souvislosti je zcela irelevantní, jaký trest byl žalobci uložen, podmínkou pro vydání rozhodnutí o zrušení registrace je samotný fakt pravomocného odsouzení a s ním spojená ztráta bezúhonnosti.

Je-li pro rozhodnutí správního orgánu významná skutečnost ztráty bezúhonnosti, je sice správní orgán vázán rozhodnutím soudu o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin (§ 40 odst. 2 správního řádu), není však již vázán závěry soudu o uložení či neuložení konkrétního druhu trestu a není ani povinen zohledňovat důvody, které k těmto závěrům soud vedly.

Soud tedy zdůrazňuje, že uložení sankce v trestním řízení je nutno striktně oddělit od vydání rozhodnutí o zrušení registrace, a nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že vydání rozhodnutí o zrušení registrace a uložení trestu zákazu činnosti rozhodnutím v trestním řízení jsou ekvivalentní, co se dopadů týče. Zákaz činnosti je trestem, který vyvolává pro profesní existenci odsouzeného mnohem rozsáhlejší a citelnější dopady než rozhodnutí správního orgánu, které pouze zbavuje držitele registrace možnosti nadále provozovat nestátní zdravotnické zařízení, tedy které jinak této osobě neznemožňuje další výkon její profese. Smyslem trestu zákazu činnosti je vyřazení odsouzeného z možnosti vykonávat určité zaměstnání či funkci, k nimž je třeba určitá morální a odborná způsobilost, a jeho důsledkem může být skutečně ukončením profesionální kariéry.

Soud neshledává opodstatněnou námitku žalobce týkající se nedostatku výroku napadeného rozhodnutí. Ze spisu bylo zjištěno, že se jednalo o chybu v psaní, která byla odstraněna přípisem MZ ze dne 16. 10. 2000, jež byl žalobci doručen 31. 10. 2000.

K námitce žalobce, že mu v řízení byla žalovaným upřena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 33 odst. 2 SŘ), soud nezjistil zkrácení žalobce na jeho právech. Ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu slouží k tomu, aby účastníci řízení měli reálnou možnost vyjádření se ke všem možným podkladům rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění správním orgánem, a aby případně mohli sami navrhovat jejich doplnění.

V řízení před správním orgánem I. stupně a následně žalovaným byla zřejmou pohnutkou pro jeho vedení a následné rozhodnutí o zrušení registrace skutečnost, že žalobce se dopustil jednání, které bylo soudem v trestním řízení kvalifikováno jako trestný čin. O průběhu i skončení trestního řízení byl žalobce jako jeho účastník nepochybně informován. Dne 8. 7. 1998 byl v přítomnosti žalobce sepsán protokol z něhož vyplývá, že

žalobce byl seznámen se záměrem správního orgánu přerušit řízení, s jeho důvody pro tento postup a s dobou, během níž mělo být řízení přerušeno, tedy do pravomocného ukončení trestního řízení vedeného proti žalobci. O podkladu pro rozhodnutí správního orgánu byl žalobce nevyhnutelně informován tím, že mu byl doručen trestní rozsudek, a žalobce věděl, že toto rozhodnutí bude podkladem pro správní rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný se tím, že žalobce již dále nevyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, nedopustil takového pochybení, v jehož důsledku by byl žalobce zkrácen na svých právech. Pokud by žalovaný vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, jednalo by se v tomto případě dle soudu o čistě formální krok v průběhu správního řízení, a tedy jeho absence za daných okolností není takovou vadou řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodu uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně jemu předcházející nejsou nezákonná a nebylo ani důvodu tato rozhodnutí rušit pro vady řízení podle § 76 soudního řádu správního. Žalobu tedy podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k tomu, že žalobce nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jež naopak v řízení úspěšný byl, má vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení v částce 150 Kč představující cestovní výdaje (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. 8. 2004

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu